

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΟΜΜΑ

ἦτο μία πρόωρος πρωταπριλιά τῶν Κουμουνδουρικῶν. Μαζὺ μὲ τὴν Σάρα Μπερνάρ τῆς Νέας Ἐφημερίδος, μαζὺ μὲ τὸν κύρ Λάϊαρ τῆς Ἐφημερίδος, ταφέντα ζωντανὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μᾶς ἦλθε καὶ τὸ τέταρτον κόμμα.

Ἡ πρωταπριλιά αὐτὴ δὲν ἦτο τόσο λευκὴ, ὥς μακρόθεν βλεπόμενον ἄνθος ἀμυγδαλῆς, ὥς ἦτο ἡ τοῦ συναδέλφου μας. Ἦτο μαύρη ὥς πτερὸν κόρακος, κυμανθὲν διὰ κλωστής κρατουμένης ἐκ τῆς Πλατείας τῆς Ἐλευθερίας ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ κ. Κουμουνδούρος ἔλθων εἰς τὸ στάδιον τῆς πολιτικῆς μετανοίας ἄμα τῷ σχηματισμῷ τῆς νέας κυβερνήσεως, δὲν ἐμελέτα πῶς νὰ τὴν διαδεχθῇ καὶ πάλιν, ἀλλὰ πῶς νὰ εὐλώσῃ τὰ νερά.

Τὸ ὄνειρον του ἦτο νὰ μείνῃ ἡ Κυβέρνησις χωρὶς πλειοψηφίαν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ ταῦτο, προσελκύων αὐτὸς τὴν πλειοψηφίαν, συνέλαβε τὴν ιδέαν τοῦ τετάρτου κόμματος.

Καὶ ἄλλοτε ἀνέτειλαν διὰ τὴν Ἑλλάδα τοιαῦται πονηραὶ ἡμέραι τεσσάρων ἢ πέντε κομμάτων, ἀνευ σταθερᾶς πλειοψηφίας, οὐδενὸς δυναμένου νὰ σχηματίσῃ αὐτοτελεῆ κυβέρνησιν, καὶ ὁ ὠφελούμενος ἐκ τῶν θολῶν αὐτῶν νερῶν, ὁ ἀλιεύων χαρτοφυλάκια καὶ οἰκόπεδα, ἦτο ὁ Κουμουνδούρος.

Ἐὰν κατάρθονε νὰ τὰ ξαναθολώσῃ καὶ πάλιν!

Πρὸς τοῦτο ἐβόγησαν οἱ ἀλιεῖς εἰς ἀλιεῖαν.

Ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἐφρίνετο ἀπεσπασμένος τοῦ Κουμουνδούρου κ' ἐζήτηε νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ στενοῦ του φίλου Κοντοστάυλου—συγχαίρομεν τῷ τελευταίῳ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ του αὐτῇ—πρὸς σχηματισμὸν νέου κόμματος. Διότι ὁ Κοντοστάυλος φαίνεται διαθέτων ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἄλλους φίλους.

Αἱ αὐταὶ προτάσεις ἐγένοντο καὶ πρὸς τὸν κ. Μεσσηνέζην.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐρίχνετο τοῦ Λεωνίδα Δεληγεώργη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ γῆρας του καὶ τὸ μέλ-

λον τὸ ὅποσον τὸν ἀναμένει, ἂν ζητήσῃ ν' ἀποσπασθῇ τοῦ κ. Τρικούπη.

Τὰ ναυάγια τῶν ἀποπειρῶν αὐτῶν συνελέγοντο, ὅτε ἐμεσολάβησεν ἡ κωμικοτραγικὴ παραίτησις τοῦ κ. Καραϊσκάκη. Ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ συμμετασχόντα αὐτῆς ἠδύναντο νὰ χρησιμεύουν ὡς πρόσωπα κωμωδίας. Διότι ὅλα ἐπαλινώδουν, ἀντέφασκον, παρηνόμενον.

Ἄλλ' εἰς τοὺς Κουμουνδουρικοὺς ἡ παραίτησις κατεπόθη ὡς ποτήριον καμπανίτου πρὸ τῆς ἐνάρξεως δείπνου.

Καὶ ἄλλος δυσηρεστημένος! ἐφώναζαν, ὁ κ. Καραϊσκάκης, σέρνων μάλιστα μαζὺ του καὶ τοὺς βουλευτὰς τῆς Θεσσαλίας.

Καὶ οἱ Πετιμεζάδες οἱ δύο; Καὶ ὁ ἀνυπουργήτος Πετσαλῆς; Καὶ ὁ κύριος Βουλπιώτης; Καὶ τινες ἄλλοι τῶν ὁποίων δὲν διώρισαν τηλεγραφοφύλακας;

Ἐ! εἶναι συμπληρωμένον τὸ νέον κόμμα! Δὲν μένει εἰμὴ νὰ τὸ ἀναγγείλῃ ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἥτις δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὸ κάμῃ.

Τὸ ἐλογάριαζον ἀριθμοῦν τριάκοντα καὶ πέντε! Καὶ μετέλλον! Τὸ παιδί θὰ μεγαλώσῃ!

Ἦρχισαν τὰ συγχαρητήρια. Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τὰ ἐλάμβανον δὲν κατελάμβανον τίποτε.

— Ὡ, κύριε Βουλπιώτη, σὰς συγχαίρω. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ μὲ τὸν Κουμουνδούρον; ἀλλὰ δὲν ἤξευρα καὶ ποῦ νὰ πάγω!

— Δὲν σὰς ἐνόη.

— Μὰ δὲν εἴσθε ἰδρυτὴς τοῦ νέου κόμματος;

— Διόλου· καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ μείνετε ἐκεῖ ποῦ εἴσθε.

Ὁ κ. Μεσσηνέζης ἐρωτώμενος διεμαρτύρετο.

Ὁ κ. Κοντοστάυλος ἐπίσης.

Ὁ κ. Δεληγεώργης τὸ αὐτό.

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν νὰ συνέλθουν καὶ οἱ Θεσσαλοὶ Βουλευταὶ καὶ διὰ «κοινοποιηθέντος» των νὰ διαψεύσουν τὸ λεχθὲν ὅτι ἀποτελοῦν οὐρὰν τῶν δυσαρσεκειῶν ἢ τῶν εὐαρσεκειῶν τοῦ κ. Καραϊσκάκη.

Οὕτω ἡ πρωταπριλιά τοῦ Μαρτίου ἐφάνη καθαρὰ ψευτικὰ ἀκριβῶς τὴν πρώτην Ἀπριλίου καὶ τὸ δημόσιον ὕπερ

θέλει συνησπισμένην τὴν ὑποστηρίζουσαν τὴν πλειοψηφίαν κυβέρνησιν μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουσεν ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν Βελενδζικῶν θὰ εὐρῇ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ κ. Τρικουπῆ ἀκλόνητον ὡς στήλην, ἥτις τότε μόνον δυνατὸν νὰ καταπέσῃ, ὅταν πρόκειται νὰ θάψῃ ὑπ' αὐτὴν τοὺς ἐνόχους!

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΕΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΟΙΣ

Χαίρομεν πολὺ διότι ἡ τὸ πρῶτον ὑφ' ἡμῶν ριφθεῖσα ἰδέα περὶ τῆς ἐν Καλαβρύτοις ἐκλογῆς τοῦ κ. **Ἀριστείδου Οἰκονόμου** ἐκαρποφόρησεν!

Καὶ ἐκαρποφόρησε δαφιλέστατα. Οἱ ἐν Αἰγίῳ Καλαβρυτινοὶ, πολῖται ἅπαντες ἀρχῶν καὶ αἰσθήματος, ἀπηύθυναν δῆλωσιν πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ζαῖμην, ἕνεκα τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ ὁποίου ἐκενῶθη θέσις Βουλευτικῇ ἐν Καλαβρύτοις, δι' ἧς τὸν παρακαλοῦσι νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ τῆς ψήφου του καὶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς του τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. **Ἀριστείδου Οἰκονόμου**.

Εἶναι γενναία κατὰ τοῦτο ἡ δῆλωσις, διότι δὲν ἀπειθύνονται πρὸς τὸν κ. Α. Ζαῖμην πιστεύοντες σπουδαίως ὅτι ὁ κύριος οὗτος θέλει ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν αἰτησίαν των, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀναγάγῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. **Ἀριστείδου Οἰκονόμου** εἰς περιωπὴν ὁμοίαν ἐκείνης, ἥτις ἔφερε τὸ πρῶτον εἰς τὴν Βουλὴν, ἐστεφανωμένον μὲ τὴν ἀγνωτέραν παρὰ τοῖς Καλαβρυτινοῖς δημοτικότητα, τὸν πρῶτον παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα.

Αὐτὰ τὰ φαινόμενα δημοτικότητος πρὸς πολίτευμα, ὅστις οὐδὲν ὑπὲρ τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του ἔπρα-

ξεν, ἀσπασθεὶς ἀμέσως τὴν γενικὴν πολιτικὴν τῆς ἐλληνικῆς μεταρρυθμίσεως, εἰσὶ παρήγοροι ἐκδηλώσεις λαϊκοῦ βρασμοῦ, ὅστις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φέρῃ λίαν προσεχῶς τὸ ἀποτέλεσμά του.

Ὁ κ. **Ἀριστείδης Οἰκονόμος** δέον νὰ εἶναι ὑπερήφανος ἐπὶ τούτῳ. Ἐν Ἀθήναις εἶχε διεγείρει κατὰ τὰς ἐκλογὰς τόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Καλαβρύτοις τώρα προκαλεῖ σχεδὸν φανατισμὸν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἄς τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐνθάρρυνσις ἐπιμονῆς ἐν τῇ στερρῶς μεταρρυθμιστικῇ πολιτικῇ του, ἥτις ἀργὰ ἢ ὀγλήγορα καὶ ἐν τῇ Βουλῇ θέλει εὐρεῖ ἐνθουσιαστὰς ὁπαδοὺς καὶ φίλους.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Θύελλα ἀναμένεται· παύσεις καθηγητῶν ψιθυρίζονται. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, μέλος τῆς ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν Κυβερνήσεως τοῦ 1875, ἥτις διὰ τοῦ τότε συναδέλφου του κ. Ῥάλλη ἐπανεφέρει τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου εἰς τὰς σχέσεις Κυβερνήσεως καὶ Πανεπιστημίου, ἐννοεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς νομιμότητος ἐκεῖνο.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ περιορίζεται εἰς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: — Πόσοι Καθηγηταὶ ἀπὸ τοῦ 1875 διωρίσθησαν χωρὶς προτάσεως τῆς οἰκείας Σχολῆς, καθὰ ὀρίζει ὁ Νόμος τοῦ 1837, ἂν δὲν ἀπατώμεθα;

Οἱ Καθηγηταὶ αὐτοὶ ὡς παρανόμως διορισθέντες προκεῖται νὰ παυθῶσιν.

Ἄλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς θὰ περιέλθῃ εἰς τὸ δίλημμα ἢ τὸν Νόμον νὰ θυσιάσῃ ἢ τὴν ἐπιστήμην.

Διότι μεταξὺ τῶν μόνων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διορι-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Ἰ. Β. ἀριθ. 275).

Μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς πολεμικῆς ἐκθέσεως ἐξαπεστάλησαν χωρικοὶ πρὸς εἰδοποίησιν τῶν πέριξ ὀπλαρχηγῶν, οἵτινες ἀφίκοντο τὴν νύκτα πάντες μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀνδρῶν.

ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς σελήνης συνεκροτήθη τότε στρατιωτικὸν συμβούλιον, ἐν ᾧ ἀπεφασίσθη διακρούμενοι εἰς δύο σώματα νὰ προσβάλωμεν τὴν ἐπιούσαν τὸν ἐν Ἀγυιᾷ Ἀμοῦς ἀγὰ καὶ ἐξώσωμεν τοῦτον τῆς κωμοπόλεως.

Εἰς τὰς τάξεις ἡμῶν εἶχον προσέλθει ἡ καλλίτερον ἀχθῇ διὰ τῆς βίας ἱκανοὶ χωρικοὶ, μεθ' ἐνὸς τῶν ὁποίων συνέδεσα ὁμιλίαν.

— Πατριώτη, τῷ εἶπον, δὲν μοῦ κάμεις τὴν χάριν νὰ μοῦ πῆς, στήν Ἀγυιᾷ ποῦ θὰ πάρωμε αὐριο χωρὶς ἄλλο, ὑπάρχουν τουρκοπούλες;

— Ἄ μπᾶ, ὅλο τὸ χωριὸ κατοικεῖται ἀπὸ χριστιανούς.

— Ἀμ τότε τί θέλομε νὰ τὸ πάρωμε; Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ κυριεύσωμε χωριὸ ποῦ νὰ ὑπάρχουν μέσα καὶ τούρκοι. Ἄλλο κἀνένα χωριὸ δὲν εἶνε ἐδῶ κοντὰ, ποῦ νὰ ἔχῃ τούρκους;

— Ὅλα τὰ χωριὰ ἔχουν· εἶνε οἱ καθάσιδες, ὁ καθῆς, οἱ τακτικοί...

— Μὰ ὅχι τέτοιους τούρκους, ξερούς, ἐγὼ λέγω τούρκους ποῦ νὰ ἔχουν οἰκογενεῖας.

— Στὴ Λάρισσα, στὸ Βῶλο ἔβρισκεις χιλιάδες.

— Ἐχει κάστρο ὁ Βῶλος;

— Ἐχει, καὶ ἴσα ἴσα ἐκεῖ μέσα εἶνε ὁ τούρκικος μαχαλᾶς.

— Κρίμα. Πρέπει κἀνεὶς γιὰ νὰ μπῇ μέσα νὰ χαλάσῃ τὸ φραῦριον πρῶτα. Σκοτούρες.

— Καὶ τί θέλεις τῆς τούρκικαις οἰκογενεαῖς;

— Ἐχω ἐντολὴ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ πιάσω καὶ νὰ στείλω μιὰ τουρκοπούλα ἀνύπανδρη στήν Ἀθήνα χάριν ἐθνολογικῶν μελετῶν.

— Δηλαδή, δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Νὰ, θέλουν νὰ ἔχουν μιὰ τουρκοπούλα γιὰ νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον, νὰ πηγαίνει ὁ κόσμος νὰ τὴν βλέπῃ.

— Σὰν νὰ ἦνε πανόραμα.

— Γεῖά σου. Αὐτὸ λέγω.

— Καὶ μεγάλη δουλειὰ εἶνε; Ἐγὼ ἔχω ἓνα κορίτσι